

Boris Vian

L'arrencadors

Traducció del francès i postfaci
per Joan-Lluís Lluís

CLUB EDITOR
BARCELONA

IV

En Jacquemort cavil·lava, insegur. La dona callava i la criada, immòbil, el fitava amb cara inexpressiva, fins que va dir:

—Té de trencar les aigües.

En Jacquemort, sense obrir boca, va assentir. Tot d'una va alçar el cap. La llum minvava.

—¿És el sol que s'amaga?

La criada va anar a mirar. El dia s'esfumava rere el penya-segat i començava a bufar un vent silenciós. Ella va tornar, inquieta.

—No sé què deu passar —va murmurar.

Dins la cambra no es distingia res més que una fosforescència al voltant del mirall de la llar.

—Seiem i esperem —va suggerir en Jacquemort amb un to suau.

Per la finestra pujava olor d'herbes amargants i de pols. El dia havia desaparegut del tot. La dona, embolcallada per l'ombra del dormitori, va posar-se a parlar.

—No en tindrè cap més —va dir—. No en voldré tenir mai més.

En Jacquemort es va tapar les orelles. La veu de la dona era d'ungles que rasquen coure. La mainadera va sanglotar, terroritzada. La veu omplia el cap d'en Jacquemort i li cosia el cervell a punyalades.

—Ara sortiran —va dir la mare amb un riure dur—. Ara sortiran i em faran mal però només serà el començament.

El llit ja gemegava. La mare panteixava enmig del silenci. Va parlar de nou:

—M'esperen anys i planys, i cada hora, cada minut, cada segon serà una meta, i tot aquest dolor només haurà servit per arribar-hi i fer-me mal a cada instant.

—Prou —va murmurar en Jacquemort nítidament.

Ara la mare xisclava com per esquinçar-se la gola. Els ulls del psiquiatre s'acostumaven a la llur que eixia del mirall. Veia la dona ajaguda, amb el cos arquejat, forcejant amb tots els membres. Cridava com si no hagués d'aturar-se mai més i la seva veu, a les orelles d'en Jacquemort, era un vel de boira agra enganxifosa. I de sobte, entre el diedre de les cames eixancarrades, van aparèixer, una rere l'altra, dues taques més clares. En Jacquemort va intuir els gestos de la mainadera, que s'havia extirpat del seu terror per engrapar els dos nens i embolicar-los en un llençol.

—En falta un —va dir per a ell sol.

La mare, torturada, semblava a punt de rendir-se. En Jacquemort es va aixecar. Quan va eixir el tercer nadó, el va engrapar amb destresa i va ajudar la dona. Ella va caure,

exhausta. La nit s'esparracava sense fer soroll, la llum entrava dins del dormitori i la dona descansava amb el cap tombat de perfil. Tenia la cara marcada, feta malbé pel part. En Jacquemort es va eixugar el front i el coll. El va estranyar sentir fressa al jardí. La mainadera acabava d'embolicar el darrer nadó i el posava prop dels dos altres, damunt del llit. Va anar a treure un llençol de l'armari i el va desplegar de cap a cap.

—Li tinc d'embenar la panxa. I té de dormir. I vostè, té de marxar.

—¿Has tallat els cordons? —va preguntar en Jacquemort—. Lliga'ls fort.

—He fet bagues. Aguanta molt i fa més fi.

En Jacquemort va assentir, esgotat.

—Vagi amb el senyor amo —va suggerir la mainadera.

En Jacquemort es va atansar a la porta rere la qual esperava l'Angel. Va girar la clau i va entrar.